

AKATALPA

Kasım 2016 - Sayı 203

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Osman Serhat ERKEKLİ

Mehmet CENGİZ

KÖK SALMANIN ŞİİRİ

Alkol uçucudur
Şişede durduğu gibi durmaz
Kanda bazen bir düğüm çözülür
Kök salar toprağa Aşk

Kimsesizlerin hüznü yaralar
Yetimhanede büyümüş biri seni öldürür
Terk eden senmişsin gibi
Veya ceninken aldırılan çocuklar el sallar sana el sallar

Ah herşey yaralar
Üstelik büyük konuşup aramayanlar
Seni aramıyorlarsa
Bil ki artık yanlarında başkaları var

Herşey geçer
Yalnızlık kalır
Mezarda veya öte dünyada
Geçmiş bakışlarına sevgilinin Tanrı bir ayna tutar

Bir ağaç gibi bir ağaç gibi
Yaşadıkça
Ve şiir bir teselli gibi
Unutturur uyku verir

Uyu çocuk uyu sevgili
Her doğan gün kendini unutturur

1 Mayıs 2016

DEMİRSİZ PENCERE TÜRKÜSÜ

Yaralarından güneş çizebiliyor musun Egîd?
Gel bunu anlatayım sana
Her insanın yarası yüzüne benzer
İnsanın yarası yüzünden alıntıdır.

Yanan ipin ucundaydım ateşi tarif ediyordun bana
Ben gökkuşağının yedi renk olduğunu bir şiirden öğrendim
Güneş gösterir mi üstündeki tozları Egîd?
Susuşundan bir çığlık koparıp boynuma astım.

Biz şimdi hangi memdûh'a kasideler dizeceğiz?
Ne yapsak da sarmalacak öpücük konmamış yaralarımızı?
Dokunmadan sırtımdaki yaraları açıklayabilirim sana
Sırtım diyorum duyuyor musun?
Çocukken akarsu zannederdim.

Neremizi dikebiliriz şimdi bir iğne ve bir iplikle
Bir dağın kırık yamacına
Bak ne diyeceğim Egîd kulağımı daya gönlüme
Şeytandan daha büyük bir sivilce değil midir insan?

Bir kapıyı açmaya çalışıyorum ardı ardına kapıları kapatıp
Sabahı çizip gözüme ne yağmurlar yağdırıyorum bir bilsen
Sıkıp dişimizi ensemizden öptürmemiz gerek
Bu günah başka türlü affolmaz.

Bir zenci bulsak Buharalı bir fahişeden peyda
Tüm saatleri kırıp kendimizi ayarlasak
Doğan güneşi tutarız biliyorum
Ahı kalmaz buz tutmuş cesetlerin üstümüzde.

Sana bir sırrımı fısıldayacağım Egîd
Kulağımı daya gönlüme
Annemi open adamı öldürebilirdim
Ona baba demeseydim eğer!

Hüseyin Alemdar, Sevil Avşar, Naci Bahtiyar, Dilek Bayram, Mehmet Cengiz, Âba Müslim Çelik, Oresay Özgür Doğan, Sema Enci, Altay Ömer Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Metin Fındıkcı, Mehmet Girgin, Engin Hamamcı, Nihan İşiker, Barbaros İrdelmen, Korkut Kabapalamut, Arife Kalender, Beytullah Kılıç, Salih Mercanoğlu, Volkan Odabaş, İbrahim Oluklu, Selma Özeşer, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, İdris Sezgin, Kâzım Şahin, Turgut Tan, Erdiç Top, Umut Ünalın, Hasan Varol, Halim Yazıcı, Recep Yılmaz, Hakan Yirik.

ÜZGÜN GÜNLÜK VII

(Düşünce Ağırlıklı, Okuma ve Sinema Günlükleri)

Korkut KABAPALAMUT

09.06.16

01.15. Yorucu, uzun bir gün oldu. Sabah pek erken kalkmadım. Bir saat kadar yeğenimle vakit geçirdim. Arta kalan biraz zamanda ve yolda Kemal Varol'un son romanına devam ettim (*Ucunda Ölüm Var*). *Jar*'daki çok yüksek yazınsallık düzeyine neredeyse bu romanında da erişmiş. Okurun eline yapıyor ve eşsiz bir hazla okunuyor metin. Çok önemli, yetenekli bir şair olan Varol, roman türünde de son yıllarda Türkçenin en yetkin örneklerini bize okutuyor. Bundan önceki romanı *Haw*'ı sözünü ettiğim diğer ikisi derecesinde sevememiştim ama nedense (kitap, İdefix sitesi tarafından yapılan bir ankette yılın kitabı seçilmişti).

Aslında bir işim yoktu fakat evde dip-temel temizlik olacağından mecburen ofise gittim. İki saat kadar oyalandım, müzik dinleyip biraz da okudum. Ardından Karşıyaka'ya geçtim. Bir simit sarayında karnımı güzelce doyurdum, Pan ve Kırmızı Kedi kitapevlerine birkaç kez girip çıktım. *Neticede Mushaf (Bugünkü Kur'an) Kuran'ı Kerim midir* adlı bir inceleme kitabı satın aldım. Yolda ve evde toplam 90 sayfa kadar okudum. Yazar Tunay Bayrak, bugün elimizde bulunan metnin gerçek *Kur'an-ı Kerim*'den oldukça farklı, çelişik ve noksan bir kitap olduğu tezini detaylı örneklerle kanıtlamaya çalışıyor. Ayetler değişik çevirmenlerin mealleri üzerinden sürekli tekrarlandığı için biraz monoton, sıkıcı bir okuma deneyimi vaat ediyor yapıt. Çok da özgün olduğu söylenemez. Bir de *Ayrıntı Dergi* almaya niyetliydim ama iki kitapçıda da bulamadım. Bu arada *Ayrıntı Yayınları*'nın çok sayıda kitabında % 75 'e varan oranlarda indirim yapıldığını öğrenince on dört kitap sipariş etmiştim bir hafta önce sitelerinden, kargo henüz gelmedi yazık ki. Bu arada *Kitapçı* adında bir kitap tanıtım ve edebiyat dergisi okudum. Tanıtımlar amatör üslup ve formasyonla kaleme alınmış ama yine de özellikle yeni yayınlar konusunda bir fikir vermesi açısından anlamlı. Diğer sayılarını da alırım olasılıkla.

15.13. Nispeten erken, 9.30'da Bulut'un müdahalesiyle uyandım. El mecbur onunla oynadım, ilgilendim. Parka gittik, orada kendine minik bir arkadaşı buldu, epey oynadılar. Eve geldikten kısa süre sonra hazırlandı, kendisini okuluna bıraktım. Dönüşte *Kuran*'la ilgili kitaba bir süre devam ettim, gereksiz detay ve örnek bolluğundan dolayı sıkılıp kitaplığa kaldırdım ve Kemal Varol'a geçiş yaptım. Her zamanki gibi dışarı çıkıp yemek yerine evde çorba içtim. Bolca kahve tükettim. Bel ağrım olmasa belki çıkardım, aklım hâlâ henüz satın alamadığım kitaplarda. Bir yandan da ayak parmaklarımın acısı devam ediyor, hâlen yürümekte güçlük çekiyorum.

10.06.16

Günün ilk saati dolmak üzere. *Ucunda Ölüm Var* da tamamdır. Son bölümlerde dile, gramere fazla özenmemiş kanımca Varol. Romanı nedense biraz aceleyle getirmiş ya da düzeltmelere yeterli mesaiyi ayırmamış. Kaliteli ama tam olarak demlenmemiş kaçak çay gibi bir eser. Lirik üslup zaman zaman okuru yoruyor, bezdiriyor, zira dozu kaçırmış kimi bölümlerde yazar. Romancı kimliğiyle şair kimliğinin yer değiştirmesinden ya da üst üste binmesinden ileri geliyor olsa gerek bu sorun. Bir de, Varol'un genellikle Doğu'yu anlatmasından olsa gerek, aşırı bir keder, acı sarıp sarmalıyor

karakterleri ve yapıtı (dolayısıyla da okuru). Oysa acının olduğu yerde umut, yaşama sevinci de vardır daima, asgari düzeyde de olsa. Aksi halde hüznü fetişleştirmiş, fazlasıyla olağanlaştırmış, insanı tam kavrayamamış ve çözümleyememiş oluruz. Bunlara karşın yılın en iyi telif romanı olmaya aday bir eser. Olacaktır da büyük olasılıkla.

11.06.2016

Güzel, aydınlık bir pazar günü, süpürge sesine rağmen. Bulut zaten bizde kalmıştı, diğer yeğenlerim de geldi. Bir de kapıda halalarımınla karşılaşmışlar. Yıllar sonra balkonda kahvaltı ettim. Sabah 11'e doğru ancak uyanabildim. Her zamanki gibi deliksiz uyudum. Anlamsız birkaç rüya gördüm.

Dün uzun bir gün oldu. Yorulduğumdan günlüğü yazamadım. Öğlen, takibe koymak üzere senet almak için Alsancak'taki bir müvekkilime gittim. Bana yemek ısmarladı (tavuk). Oradan epeydir uğramayı düşündüğüm Yerdeniz Kitapçısı'na yöneldim. Yerini bulmam biraz zaman aldı. Hem yeni hem de 2. el kitap satılan çok güzel bir dükkân. Kötü kitap satmıyorlar. Sahibi olan çevirmen Nuray Hanımla bol bol sohbet ettik. Çok Satması Gereken Kitaplar adlı bir köşeleri var. En son şair ve akademisyen Osman Konuk derlemiştir. Oradan Selçuk Baran'ın *Bir Solgun Adam* adlı romanını seçtim. Daha önce de alıp okumuş olabilirim, emin değilim. Bir kitap da Nuray Hanım önerdi. *Tavan Arasındaki Buda*. Gerçekten de mükemmel bir romanmış. Aynı gün bitirdim. 20. yüzyıl başında, oradaki Japon erkeklerle evlenmek üzere Amerika'ya göçen Japon kadınların dramını anlatıyor. Özellikle Pearl Harbor saldırısından sonra bu ülkedeki Japonların çektiği korkunç acılar, uğratıldıkları haksızlıklar hem bir belgesel hem de bir yazınsal metin olarak alımlanabilecek ustalık ve titizlikle yazılmış. Kitap Pen/Faulkner dâhil birkaç ödül kazanmış. Çeviri kusursuz.

12.06.16

Bulut bizde olduğundan hiç okuyamadım. Akşama doğru milli takımın Avrupa şampiyonasındaki ilk maçını izledim. Berbat oynayıp yenildik... Gözlerim kapanıyor. Gece iyi uyumuştum hâlbuki. Tam olarak anımsamasam da yorucu düşler görmüş olmalıyım. Hava oldukça sıcak. Tavan vantilatörü biteviye, gürültüyle dönüyor. Dün *Kitapçı* dergisinin yeni sayısıyla Selçuk Baran'ın romanından epeyce okudum. Kuşkusuz birinci sınıf, cins bir yazar. Metin akıcı değil ama mükemmel yazılmış. Biraz Yusuf Atılgan'ı, özellikle de onun *Aylak Adam*'ını anımsatıyor. Yarın tamamlamış olurum büyük olasılıkla. Bolca okuyan, biraz yaşam kaçkını bir banka emeklisinin hayatına, gözlemlerine odaklanmış yazar. Bir açıdan beni andırıyor (o yalnızca yabancı dilde yazılmış tarih kitapları okuyor). Günce biçiminde kaleme alınmış.

13.06.16

Akşam. Az önce hava kapanır gibi oldu ve bir dakikalığına şakır şakır yağmur yağdı. Belki de daha bile kısa sürdü. Ardından hava açtıysa da şu an yine kapalı. Odamın balkonunun önü çocuk parkı. Yazın epey gürültülü oluyor. Çocuklar sürekli annelerine sesleniyor, sinir bozucu bir durum, bazen dayanamayıp onları bağırarak uyarmak zorunda kaldığım oluyor.

Öğlene doğru adliyeye gittim. Baro odasında iki takip hazırlayıp açtım. Hayırlısı. Ardından Karşıyaka'ya geçtim, balık ekmek yedim, iki kitap daha satın aldım. Ne zamandır almayı düşündüğüm ama ertelediğim *Galat-ı Meşhur* ile Helikopter Yayınları'ndan çıkan Elio Vittorini'nin *Fil* adlı romanı. Bu yayınevi son derece nitelikli kitaplar çıkarıyor ama fiyatları

ortalamanın çok üzerinde. Ben indirimli satın aldım *Fil'i*. Beş on sayfa kadar okudum, oldukça güzel bir roman (az önce tamamladım, tek sözcükle unutulmaz, olağanüstü). İtalyan yoksulluk edebiyatının önemli eserlerinden biriymiş. *Galat-ı Meşhur* da tahmin ettiğim üzere akıcı, okuması hayli zevki, aydınlatıcı bir kitap. Soner Yalçın çok iyi bir okur ve önemli bir araştırmacı. Kitapçının karşısındaki kafede duble Espresso içerken okumak hayli keyifliydi (nedense garsonlar duble yerine 'dabl' demeyi tercih ediyor, müşteriler de istedikleri kahve ebatlarını İngiliz dilinde beyan ediyorlar). Bir ara insanlar, kamyonlar, yapılar üzerime üzerime geliyormuş gibi oldu. Neyse ki bu nahoş deneyim hayli kısa sürdü ve o kadar da ürkütücü değildi. İnsanların konuşmalarına gün içinde bolca kulak misafiri oldum istemsizce. İşittiklerimden pek de hoşnut kaldığımı söyleyemem. İnsanımız bilinçsiz, özgün fikir üretmiyor, gaddarlık ruhumuza işlemiş, nezaketten uzağız.

14.06.16

Oldukça güçlü bir rüzgâr balkon kapımdan içeri doluyor. Koltuğum kapının hemen yanında olduğundan, esriklik verici güzellikteki hava akımını tüm gövdemde keyifle duyumsuyorum. Bunlar, son serin havalar olsa gerek artık. Yakında bir çöl havası gelip çöreklenir. Bugün işe gitmeyeceğim. Tabii ani, umulmadık bir gelişme olmazsa. Dışarı çıkmayı da şimdilik düşünmüyorum. Muhtemelen film, maç ve kitaplarla geçer gider bugün de. Dün internette gezinirken sinema eleştirmenleri tarafından hazırlanmış 100 filmlik bir listeye rastladım. Sinema tarihinin en iyi 100 filmini seçmişler. En tepede, bekleneceği üzere *Citizen Kane* var. Ben pek sevmem. Bu tür listelere itibar etmesem de yararlanmaya çalışırım onlardan. Gözümünden kaçmış eserler varsa araştırır, okumaya, izlemeye çalışırım. Şimdilik iki filmi gözüme kestirdim buradan. *Bringing Up Baby* ve *Killer of Sheeps*. İlki, Howard Hawks'ın 1938 yapımı bir komedi filmi. C. Grant ve K. Hepburn başrollerde. İkincisi, siyahilerin çileli yaşamına odaklanmış, şiirsel bir filme benziyor. En azından fragmanlardan anlaşılın şimdilik bu. Son zamanlarda çok az film izledim. Kitaplardan arta kalan zamanı maçlara ya da internete ayırıyorum galiba. Dün geceki İtalya-Belçika maçı hiç fena değildi. Daha iyi oynayan Belçikalıların yenilmesine hayli üzüldüm. İtalyanlar pek iyi oynamasa da her zamanki gibi muazzam savunma yaptı... Sokaklarda da epey vaktim geçiyor. Yirmi dört saat bana yetmiyor ukalalığına bürünecek değilim şimdi. Hiç doğmasam da pekâlâ olurdu, hem de tam isabet olurdu zannımca. Yaşamın pek çok anını, yönünü sevsem de asıl gerçek bu. Benim temel hakikatim, olanaksız temennim.

Akşamla gece arası. Gerçekten de dışarı çıkmadım. Acıkınca telefonla balık ekme sipariş ettim. Bir buçuk saat kadar yatağıma uzanıp dinlendim. Onun dışında Soner Yalçın'ın kitabını okudum. Beklediğim kadar iyi değil. Analizleri bana göre yüzeysel ve özgünlükten uzak. Dile de hiç özenmemiş. Komik gramer yanlışları var. Kitaptan çok köşe yazısı yazar gibi kaleme almış metni. Sanırım okurunu biraz hafife alıyor ya da genele seslenme endişesi var. Yine de yakın siyasi tarihe ilgi duyanlar için biraz oflaya pufloya da olsa okunabilecek bir çalışma. Bizdeki hemen her popüler araştırmacı gibi o da malumatfuruşluk yapıyor, araya fuzuli bilgi sıkıştırıyor.

15.06.16

Gece. Hava biraz serin. Böceklerin biteviye, huzur verici ötüşü... Enfes bir roman okuyorum ama zevk aldığım söylenemez. Biraz yorucu, fazla felsefi. Aklım başka yerlerde... Akşam balık yedim. Son derece taze, lezzetliydi ama nedense bir türlü hazmedemedim. Üst üste soda içiyorum... Uzun bir aradan sonra iki film izledim. Biri dün akşam, biri de

ZOR ANLARIN SAFLIĞI

Nicedir sarp patikalarında düşlerimin
Köpürmüş ipekten yeveleriyle
kederli atlar koşuyor

Ormanın en koyu kanlıyerlerinde

Gövdeme saldırdıkça rüzgâr
İri sözler galaladıkça her yanımlı
delik deşğim

Tanrım!

Bedenim ruhuma ne kadar da dar geliyor!
Ölmeli miyim?

Ah, bir daha çocuk olabilsen
çayırların çiğdem, yaylaların orkide
kayalıkların yosun biriktirdiği yerde

Bunca dirimsel sıkıntının ağır yükünü
nasıl taşırsa analar

Yaz kış kedere yazgılı atlar bir de
en uç çizgilerde dururlar

Sevgilim, doğurduğun iyiliklerle beze beni
Bir gün yeryüzünde mayası tutarsa sevincin
sen kadar güzelleşeyim

Güneş güler yüzlüyse, ıslığı başlarsa yağmurun
toprağın ve biçilmiş çayırın büyüğü kokusu
Saçlarıyla yıka
ellerinle yoğur beni
sonra bırak bir kayadan aşağı

"Hiç"derim ömrüme
Dere boyunca aka aka eririm

---

bugün. İlki Gürcü yönetmen Tengiz Abuladze'nin bir filmiydi. Olasılıkla sinema tarihinin en iyi, önemli, derin, iyi oynanmış, çok katmanlı, anti-faşist filmlerinden biri. Adı, *Monaineba*. Bizim uyduruk Ergenekon davasını, o korkunç kumpasları anlatıyor sanki, müthiş *paralellikler* var arada. 1984 yapımı. İkincisi, alçakgönüllü bir İzlanda filmi. Bekleneceği üzere son derece durağan, dingin, etkileyici doğa görünüleriyle bezeli. 28 ödül almış. Hak etmediği söylenemez. Komşu çiftliklerde yaşamalarına karşın birbirleriyle 40 yıldır konuşmayan iki yaşlı erkek kardeşin tuhaf hikâyesi. Türkçeye *İnatçılar* olarak çevrilmiş adı... Galiba bolca da Soner Yalçın okudum. Yine sıkıntı duygusu eşliğinde. Beklediğim on dört kitap sonunda geldi, onları nereye yerleştireceğimi artık bilemiyorum. İki kitaplığım da yer kalmadı. Ben de kule yapıp koltuğumun yanına yerleştirdim şimdilik... Geç kalkmama rağmen gözlerim kapanıyor. Bu kadar erken bir saatte yatıp uyumam da imkânsız. Fransa maçı var ama hiç izleyesim yok. Bu yorgun gözlerle de ne yapılır, nasıl vakit geçirilir bilmem. Herhalde bugün gelen kitapları biraz karıştırır, belki birine kendimi kaptırırım.

İki Şairden Bir Şaire Bakış: DÜNYAYI DELİLİK KURTARACAK; LÂLE MÜLDÜR

Hüseyin PEKER – Altay Ömer
ERDOĞAN

SEVGİLİM GÖLGE

"Işıkları açıyoruz yavaş yavaş Sevgilim Gölge ve evet oydu
Yavaş yavaş olan... Işıkları yavaş yavaş açıyoruz Sevgilim
Gölge ve evet oydu yavaş yavaş gelen... TURNED A
WHITER SHADE OF PALE... Ah Rönesans'ın Sarışın
BUKLESİ... Bak bu Tarot'nun Yüce Rahibesi... Kayıyor
önünden duvara doğru ha... Ama nereye nereye doğru
sevgilim... Bir adım geriye ve bir adım ileriye... ÇILGINLAR
GEMİSİNE doğru... AH BÜTÜN SEVGİLİM VE
SEVGİLİLERİMLE ah... Bu garip sarhoş gemi ve o kanalların
sakin nehirlerinde kayıp gide... Kim diyor? Foucault
diyor... Hangi dille deliliğin söylemini yazacaksın...
Alıntıların sakın söyleminde ya da sessizliğin çıldırtıcı
görmesinde...

Bazı deliler kırbaçlanarak geliyordu...
Bazılarını da şehir dışına itiliyordu... Bir yere indiği zaman
Öbür Dünyadan geliyordur... yarı-gerçek yarı düşsel
coğrafya... O bir tutsaktır en açık denizlerde / yollarda...
Mutluluğa daha yakın olduğunu söylüyor akıldan...

Hayat boşunalıktır saçma kelimeler ve ziller arasında...
Hani senin sevgilin ve sevgilin geliyor işte A WHITER
SHADE OF PALE... Artık gemi yok AKIL HASTANELERİ
var. Çalışmaya karşı olanlar ve işsizlerle birlikte... Yerde
süpürülen pırlantlar ve soluk menekşelerle... Ve o gri
özel işkence odasıyla... La BOHEME... SHINE ON YOU
CRAZY DIAMOND 19. sinir KRİZİNDE... Fakirler fakir
kalyor, zenginler daha da zenginleşiyor... 21. YÜZYIL
ŞİZÖİD İNSANI karşınıza her yerde çıkabilir ve artıyor
deliler... Kendine kıyıyor burjuva düzeninin kıyısında...
ARTIK AŞK DEĞİL EVLİLİK KUTSAL... Ve ÇILGINLAR
EŞCİNSELLERLE OROSPULARLA CİMRİ BABALAR
MÜSRİF OĞULLARLA YANYANA ARTIK... Yetişin,
yetişin
İSTERİKLERİ YIKIYORLAR... RİMBAUD diyor ki ne diyor
RUHUMUN DÜZENSİZLİKLERİNİ KUTSAL BULARAK
BİTİRDİM diyor... Ve daha çok daha çok ileriye atılın
denizciler ikinci kahvesi içeceğinize diyor ne diyor ya
bakın ŞUNA bi DİYOM... ahhhggggggggggggggggggggggg
kadının SARIŞIN BUKLESİ A WHITER SHADE OF PALE
ile geliyor.....

Lâle MÜLDÜR

Apokalips /Amonyak Toplu Şiirler 2, YKY, İstanbul Haziran
2014, s.557-559

Hüseyin Peker:

Lâle Müldür deyince özel bir ad olduğu geliyor akla. Tıpkı
ABD'de Yeraltı şairlerinin yakıştırıldığı ve anıldığı biçimlerde
köşede tacıyla şair hükümlüğüne asılıp kalacak, bir papatya
tacı gibi, gülümseyen bir Venüs. Ayrıdır tarifi onun. Zaten
yukarıya aldığı şiir de onun kitabına süsleme yaptığı son şiir.
Sonucu bulmamıza yardımcı olacak düzlükte. Ve kitaba adını
veren "Amonyak" tanımıyla "manyak" tarifine uyak teşkil

edecek biçimlerde... Şiirde ilk dikkatimi çeken, beni 25 li
yaşlarda şair arkadaşım Yücel Ulu ile ayrı biçimlerde etkileyen
Procol Harum grubunun gizemli ve ağıdalı müziği, her dinleyişte
ayrı uçuruma sürükleyen "A WHITER SHADE OF
PALE" melodisinin sürekli anılması oldu. Parçayı dinleyenler
bilir. Türlü gruplarca (hatta Animals dahil) binbir
yorumu yapıldı bu bağırılmalı ama düzlükte ilerleyen parçanın.
Lâle Müldür sanki şiiri; bu parçayı okurken dinleyin der gibi.
Zaten Müldür şiiri sürekli imlerle (işaretlerle) doludur. Yeri
yersiz işaretler. Hedefi belli olmayan, hani deyim yerindeyse,
aynı halı üzerinde, savruk ok işaretleriyle durmadan dağılmayı
işaret eder. Ama düzgün yön çubuklarıyla.

Aydın 1956 doğumlu Robert Kolej mezunu olan şair, Şiir bursu
arak Floransa'ya gittiğine göre, hayli nüfuzlu bir aileden
gelme, Ekonomi okuyup Manchester'dan Edebiyat master'i
almasıyla İstrati gibi hayli uçuk bir düzeni koşturmuş gençliği
boyunca. Hatta Brüksel'de bir Belçikalı ressamla evleniyor ilk.
Sonrası Ahmet Güntan'la ortak kitap çalışmasıyla, şiiri ortaya
dökme serüvenine atılan Müldür, müzikle de ilgilendi. Zaten
onun Ginsberg'ten Burroughs'a yeraltı edebiyatı bağıyla, hatta
Ece Ayhan, Nilgün Marmara dostluklarıyla, K. İskender şiirine
de teğet geçen yanıyla ayrı bir çizgiye oturtan ilinti, yalnızca bu
açıdan, Türk şiirinin gidişatından ve geleneğinden kopardı;
anılma sırasında. Yeri özgün ve ayrıksıdır bir bakıma. Belki de
hakkında en büyük şiir eleştirmeni, onu tanıtmaya oldukça
yardımcı olmuş Orhan Kahyaoğlu'dur bu açıdan. Onun müzikle
de olan bağlantısı; bize Kahyaoğlu'dan güzel Müldür
çözümlemeleri bırakmıştır. Atal Behramoğlu'nun Müldür için
kayda değer sözü olarak, "*Beslendiği sezinlenen farklı
kültür kaynakları ve biçimde arayışları ilginç*" dediği
hatırlanırken, 2007 yılında 11 Altın Portakal Şiir Ödülünü aldığı
günde Tuncer Uçarol'un onun hakkında bildirisini sunmasının
ardından, sahneye fırlayan Müldür'ün "Ne diyor bu Uçarol, ben
anlattıklarından bir şey anlamadım" biçiminde haykırmayı,
kulaklardan silinmemiştir hâlâ. Müldür aykırılıkların insanıdır.
Geçtiğimiz yıllarda; geçirdiği beyin kanamasının ardından,
iyileşince İngilizce konuşmaya başlaması, anadilini unutmaması,
Nilgün Marmara'nın intiharı üzerine yarattığı söylemler de,
unutulmazları arasında hep!

Orhan Kahyaoğlu, onun şiirinin savruk ve biricik olduğunu
savlar. *Uzak Fırtına*'nın da, onun en iyi varoluşunun eseri
olduğunun peşindedir. Şu sözleri de unutulur cinsten değil, Lâle
Müldür'e yaklaşma açısından:

Bir başka önemli boyut, Türkiyeli kadın şairlerin neredeyse
tümünde hâkim olan 'erkeksi' dilin, söyleyişin tamamen
dışında, inanılmaz kişisel bir dil ve söylem arayışındadır. Bazı
yazarlar, bunu ilk 'kadın' şiir dili gibi tanımlamışlardır. Ancak
bu şiirin, özellikle ilk kitapta, garip bir cinsiyetsizliği
beraberinde getirdiği duygusunda gezinir okur.

Hangi yakadan bakılsa; Lâle Müldür'ün "kaçınılmaz özgün"
olduğu yargısına yapışır kalırız. Dilsel sadeliği Kahyaoğlu
kadar, benim de dikkatimi çeken yönüdür. Konuşur gibi,
anlatımcı şair edasıyla savrulur, şiiri kavram haritasında.
Sembolik karmaşalarla doludur. Sanki bir tarikat kitabının
sayfalarından ders alması gibi, ayrı bir çığlıkla inletir ortalığı.
Kahyaoğlu'nun deyişimiyle "*Varlıktan hiçliğe yapılan bir
yolculuk içinde şairin tutunmaya, varolmaya çalıştığı kaos dolu
anlarının dışavurumları gibidir*" yazdığı şiir.

Lâle Müldür hep ayrı yerde okunacak, ayrı bir sayfada.. Onun
gömüsü ve uçacak hayali hep ayrı coğrafyada yer alacak.
Seyhan Erözçelik yakın arkadaşydı, Ece Ayhan sevgili ağabeyi.

O ise Cihangir'in ayrı bir başkent sayıldığı evinde, ayrılmayı seyrederiyor, evinde bir düş sofrasında, andığı yerde..

Altay Ömer Erdoğan:

Sen Lâle Müldür ayrı bir sayfada okunacak diyorsun ya, *Toplu Şiirler 2*'de bu şiirin yer aldığı sayfalardan hemen önceki 'ayrı' bir sayfada yer alan fotoğrafın altındaki notu da okumak gerekir; “*Yıkıntı inşa edenlere bir UYARI: Şehir inşa edenlerden sonra, gettolar ve fakir mahallelerin son insana benzeyen maymunları arz edecekler. Onlar inşa etmesini biliyor olacak. Yatakhane kentlerin ayrıcalıklıları sadece yıkmasını bilecek. Bu iki gücün buluşmasından çok şey beklenebilir: Devrimi bu tanımlayacak.*” (s.556) Şiirde yıkıntı inşa etmek isteyenlere de bir açıklayıcılık taşıdığına inandığım bu uyarı, aynı zamanda şiirin ayrıcalıklılarına olduğu kadar şiirin gettosundakilere de bir çağrı olarak okunabilir. Tabii bu, şiir de devrimi tanımlamaya yeter mi, bunun yanıtının şiirin gettosundakilerden geleceğine inanıyorum ben. Peki şiirin ayrıcalıklıları ne yapacak? Lâle Müldür'ün tasarladığı Çılgınlar Gemisi'nde hepsine yer var! Onayı da Foucault'dan geliyor, “*alıntılarının sakın söyleminde*” bir sarkaç gibi. Sarıp sarıp kaçıyor...

Lâle Müldür şiiri de sarıp sarıp kaçan bir sarkaç gibi, mistik aurasıyla, yıkıcı söylemiyle, yer yer erotik tandansta gidip gelen histerileriyle ön plâna çıkan bir şiir. Şarapla yıkanmış gibi bir söylem, soyadının hakkını çıkarıncasına. Zaten soru da şu; “*Hangi dille deliliğin söylemini yazacaksınız?*” Bir kere “*hayat boşunalıktır*” önermesini önceleyerek başlamalıyız yanıtta, yok yok *Carpe Diem* mevzuu değil! Dünyayı ve hayatı kabul biçimine bağlı daha içtenlikli (intime) bir karşılığı olmalı. Ortaçağda delileri içine doldurup okyanusa saldıkları gemileri akıl hastanelerine tercih etmek gibi bir şey pratik anlamıyla. Burjuva düzeninin kıyılarında kendilerine kıymasınlar diye. Bunları ben söylemiyorum, Lâle Müldür söylüyor ve Rimbaud'ya da söyleterek bitiriyor; “*Ruhumun düzensizliklerini kutsal bularak bitirdim.*”

“*Müldür'de genel olarak bir huzursuzluk durumunun varlığı göze çarpar*” diye yazmış Betül Tarıman 11. Altın Portakal Şiir Ödülü Sempozyumu'nda sunduğu bildirisinde. Huzursuzluğu, kitabını kaleme alan Pessoa üzerinden okursak, “*Yaşamak bir başkası olmaktır. Ve insan bugün hissettiğini, dün hissettiği gibi hissediyorsa hissetmek olanaksızdır. Bugün de hissetmek, dün hissedilmiş olanı anımsamaktır yalnızca. Artık yok olmuş olan çünkü hayatın canlı cesedi olmaktır*” cümlelerinden hareketle modern bireyin patolojik durumunu da şimdiye konumlandırmış oluruz bir bakıma. Müldür'ün şiiri birbiri ardına sıralanan bu cümlelerdeki hissiyata sıkı sıkıya aittir. *Bugün Aslanları Serbest Bırakmışlar* şiirinin son dizesi olan “*ölüm gelecek mi bana?*” (s.390) sorusu da bu yüzden anlamlıdır. Dünün hissiyatıyla bugünün hissiyatı çarpışır Müldür şiirinde ve tahribatı da bir modernlik tablosuna eşitlenir. “*Modernliğe yürüyüş / Sıkı bir gecedir*” (s.433) dizeleriyle karşılaşırız *Modernliğin Yeri Yoktur* adlı şiirinde. “*Sen Geyik miydin?*”(s.432) sorusunu *Geyikli Gece*'ye havale ederek, *mutluluğa daha yakın olmak için durağa* değil harekete övgüyü öncelediğini de eklemeliyim bu arada.

Sevgili Peker, sen onu bir yer altı azizesine benzetirken bense rahibe önlüğünü çayıra fırlatmış bir yer üstü gezginine benzetiyorum. ‘An’lardan en uç zevkleri alabilen bir şair belleğiyle karşı karşıyayız. Belleğini diri tutarak hakikate dokunuyor. Çözümlemesi neredeyse imkânsıza yaslanan bir şair öznesi için ruhunun düzensizliklerinden bir düzen oluşturmaya çalışıyoruz. Onun doğruluğunu bir yanlış olarak ekliyoruz şiiriyle kurduğumuz ilişki hanesine. O ret ediyor, biz onun reddiyelerini kabul ediyoruz; o yıkıyor, biz onun yıkıntılarını bir yapı olarak onaylıyoruz; o bağırıyor, biz bir

Metin FİNDİKÇİ

KÜLRENGİ

Sabahın diri saatlerine
Henüz açmamışken denize bakan
Egenin begonvilleri, kendime
Bu rengi bir gök gibi ayırdım,

Yalnızlığımın
Olan kadim dostluğum
Ne bana benzer ne odama
Umarsız bir çıkmaz içimde,

Yarasını taşıdığım bütün aşklar
Bu renkten doğdu, ay
Her gece bu avludan geçerken
Sessiz yalnızlığımın bu renkten
Gülümsedim,

Ardımdaki yanlışların içinden
Dönüp ona baktım
Arasına ürkerek vardığım
Son denizi ayırmadan ilk aşktan,

Ben ve onun arasında
Kabuk tutmuş bir yara gibi durdum
Sevdiğim bir film afişi
Kapandığım ev
İçinden çıkamadığım harabe,

Zaman tanımayan ölüme baktım
Dağınık bir çekmeceye bulduğum fotoğraflardan.

İbrahim OLUKLU

NEREDE BİR SÖZCÜK GÖRSEM

Nerede bir sözcük görsem
Açılmış kollara koşturana,
Elleri belinde, sarkmış yanakları,
Doluk doluk gözleri...
Çatılmış kaşların arasında
Zıprılık eden,
Hele ki,
Büyük ablasının saçlarını öreni,
Yangınlar söndüreni...

Hatıraz sözlüğünden sevgilinin

fısıltı olarak dinliyoruz. “*Benim cennetime gir*” dedikleri onun cehennemine âşık! Bizim yanlış okumalarımız var ediyor Lâle Müldür şiirini, o büyük olasılıkla bize kahkahalar fırlatıyor. Her seferinde bizi şaşırtıyor.

Dünyayı delilik kurtaracak ve bir insanı şaşırtmakla başlayacak her şey. (*So we crash-dived straightway quickly and attacked the ocean bed* diye biter şarkı.)

Sevil AVŞAR

“Senden başka gidecek kimim var ki” diye başlamış Erkan Kara “BİR aşkın şiiri” adlı son kitabına. Kitabın bütününe inancından sapmayacağını, inandığı sevgiliye varacağı bütün yolları deneyeceğini görüyoruz. Sevgilisi bazen fâni, dünyevi sevgili; bazen tasavvufi sevgilidir. Sevgiliyi bulmak yolunda ebedi bir huzursuzdur artık. Nefsinden soyunup sadece ruhundaki eksikliğin peşine düşmek ister; bir bilmezliğin...

İç'in, ruhun önemini dışarıda bırakan; görünenin, gösterilenin işgal ettiği bir dünya acıtır canını. Ben neredeyim sorusuyla bulunacaktır belki âşıkın canını yakan sırrın sebebi. Sevgiliyle seven arasındaki o sır ayakta tutmaktadır her canlıyı. “Senin sıratın senmişsin” diyerek insanın omuzlarındaki mesuliyeti hatırlatmakta, varoluşun bilinmezliğini bilindir kılmaktadır.

Sevgilinin nefesi kalbindeyse eğer, vesvese asla teslim alamayacaktır artık emanet olan ruhu.

Nefsi kendini ele geçirdiği zaman çocuk olan benini dışarıya çıkarabilmek için bir bahçesi ve o bahçede gülü olmalıdır insanın. Hakikati yansıtan sırlı aynanın kim olduğunu bulmaktır şimdi görevi. Bahçedeki düzeni sağlayan kimdir sorusuna cevap verebildiği zaman gülü de sevgilisi de olacaktır çünkü. İnsan vücuduyla değil, kalbiyle kurtulacaktır kibirden. Ümitle ümitsizlik arasındaki sevgiliye giden tek yolu bulmak için çileye talip olmalıdır. Başkasını değil içini dinlemelidir dış sese inanıp vesveseye teslim olmadan önce... Ki hayat sevgili için yaşamak değil de nedir? Sevgili unutulduğunda akıl ve gönül bu hakikati hatırlatır insana. Nefis insanı teslim almak için pusuda beklerken her kuruntuya karşı yalnızlığının yanında olmak ve kalbini korumak gerekmektedir. Kendini yeniden inşa ettikten sonra büyük bir savaş verecektir insan sevgiliye kendini hatırlatmak için.

Kendini tanımak için nasıl bir sevdaya, parantez içinde nasıl bir belaya talip olduğunu bilmelidir her kişi. Hız çağında kör olmakta bütün bedenler ve ruhlar. Büyük çile sonunda bilmek, ulaşılan yavaşlık halinde saklıdır oysa. İnsana aşkın değerini bildiren yalnızlık değil, bağlanabileceği bir sevgiliyi bulamamış olmaktır. Sadece akıl sevgiliyi bilmeye yetmeyecektir. Kalple, yani aşkla kavuşulacaktır sevgiliye. Böylece görünen mekânın dışına çıkabilecektir aşık dünyada yaşarken. Hayata kalple bakabilmek için onun içini ve dışını yıkamak gereklidir ki cahillikten hiçbir iz kalmasın. O zaman ölmek sevgiliye kavuşmanın bir yolu; biraz da alışkanlıklardan kurtulmak değil midir?

Sevgiliye kavuşmak bir zaferdir ama “Ben başardım” duygusuna kapılmanın değil, tevazu göstermenin tam zamanıdır şimdi. Aşk insanın eksik parçalarını tamamlayıp biraraya getirecektir çünkü. Yalnızlık yolundan geçmektir aşk. Simurg gibi hâlden hâle geçebilmek...

Bu yüzden kalbine geç kalmamalı, gelip geçici küllerle anılmamak için bir kalbe misafir olmalıdır. Dünya fanidir çünkü ve dünyadan geçip giderken sadece kalbine güvenebilir insan.

CEZP İÇİN HÜZÜN

Günlerdir bilincinin matematiğinde kavrayanın kırıp biçimleri ateşli darbelerle yeniden anlamlandırıp iç ve dış dünyayı yorumlamasıyla ortaya çıkacak düşle gerçeğin öyküsünü okuyorum ürpererek.

Ölü bir sükse için ölçü alıyor
aklından kor düşüren kesikler terzisi.

(Yıkıcı fırtınalar büyüyecek
bellenmiş dengeye: Bir ağır yük işliği
kendini seyretmekten yorulana.

Yangın için yol uğrakları haritalara.

Yok edilecek kâğıda ve zarfa süs iyilikler.
Kırılacak kanatları künyeli baharın.
Gölgesini ıslah edecek gergisine çıra arayan.
Yitimden dönecek toyluğunu tersyüz eden.
Dönüp duracak erdemini yontan fırçasında
bilgisi ışıldayan zırh, o çekimler çekimi cerrahi biat. Dönüp
duracak taklitçi mesafe uğultusu, bir imtiyazlı ve mağrur
nakarat
üşüdüğünde kapıyı sürgüleyen.

Sonra benzerliğin yüzündeki tünellerden
geçiyorum başka tünellere ulaşmak için
karşıtına uykusuzluk aşılacak örselenmiş
bir çılgınlıkla. Sesleniyorum bizi ayıran kekeme çatlağa, rol
çalan labirentler kastında
heceliyorum hevesi dalganın ruhuna dingin.
Açıyor kapağını sis düdüğüne aşına deli hatıraları karanlık
üzerine karanlık dökün.)

Değilmi ki sevgilinin saklı yüzü açığa çıkmıştır; şimdi sevgiliye kavuşmanın yollarını aramanın zamanıdır. Kendisi kendisinin üzerinde örtüyken, mevsimlerle dünyanın nasıl ebedi bir döngü içinde olduğunu bilemez insan. Her mevsim sevgilinin varlığını ispat eder ki bunu sabırsızlar bilemez. Bu sırrı bildiğinde üzerine hayatın rengi ve kokusu sinmiş olacaktır: Yaralı, bereli bir ben... Ben, gördüğü her şeyin, varoluş sırrının toprakta saklı olduğunu bilememekle malüldür. Eşyadan kurtulabilirse hakikatin perdesi açılacak; kişi 'Ben'den geçişi tadacak; BİR olacaktır bu uzun yolculuğun sonunda. -9 Ekim 2016

KISA ŞİİRLER

EKSİK

bendeki eksiklerden
tamamladım başkalarını
böyle böyle öğrendim,
hem gülümsemeyi hem de acıyı

AYRIŞMA

ölüler, çocuklar
iyi ve kötü diye
ikiye ayrılmazlar
kendi aralarında dörde
kafa, gövde, kollar ve bacaklar

TAŞ

gölün sakin yüzünde
taşın sektiği anı koruyalım
bir kez daha : hayat kısa!

MERCAN

kısa yolculuklara çıktın
uzun anılarla döndün.
bağışla
sana inanmayan tanrıyı.

GÜN

cumaya 'hayırlı' desem
cumartesinin hatırı kalır.

SELFİE

reis, hele biraz şöyle çekiver kanlı tespihini
millet görsün memleketin hal-i pürmelalini

OYUN

qamişlo'da
kalplerinde kuş ve cennet taşıyan çocuklar vardı
ölmeden önce
allah'ın ayaklarına sarılmış, oynuyorlardı.

UZAK

Uzak güzeldir
Aramıza gül koyalım sevgilim.

ŞÜKÜR

ülkem insanı şükrediyorsoren!
yatıp kalkıp
'yatıp kalktığına' şükrediyor.

BAYRAM

gözlerinden öpüyorsunuz ya küçüklerin
büyüklerin de gözlerinden öpünüz.
daha güzel bakmaları dünyaya
daha derinini görmek için evrenin. →

BİR PERGAMON MASALI

sellukaların arasındayım
sonsuz renklerin ve ceylanların
dudağımın kıvrımında Maltepe'nin

ateşten çember çeviren çocuk gözlerim
Asklepion'un parşömen kalbiyim

yani başımızda dünyanın bütün zeytinliklerin
ve pamuk tarlasında alınandan vurulan
üveyik kuşundan başka bir şey değilim

sonsuz bir nehrin kıyısında
Selinos'un arka bahçesinde
gözlerini açan masal ömrüm

Arasta'da ninni söyleyen
papaçların tarihini dikerdi
Zırhlı dedemin çınar yaprağı
tilden kalbini emziren annemin

ve arkadaşlarım ölüdü akşamları
taş mezarların kuytu gölgesinde

anlıyor musunuz beni incir ağaçları
hey incir ağaçları. siz beyaz ve siyah olanlarınız

bir vardık hiç yoktuk gölgesinde gül bahçesinin
ve ihanetin taş ruhunu gördük avlarken serçelerini
oysa nasıl da inanmıştık rengârenk uçurtmalarımıza

şimdi hepimiz binip doru atlarımıza
nasıl gitmek geliyorsa içimizden
ölü şiirlerimizin gittiği o güzel ülkelere

atıp terkisine atlarımızın
öylece gitmek geliyor içimizden
bilmediğimiz Tanrıların bilmediğimiz ülkelerine.

AYIP

birileri cennet sevgilim, birileri cinnet geçiriyor
birileri minnet ettikçe, birileri çok net geçiriyor!

EYLÜL

gizlendiği yazdan yüzünü çıkardı eylül
bir dahaki yazı kadar mahzun ve melul !

ŞERİT

barsak şeridi gibi
geçti gözlerimden ömrüm.

BİR OTELİN İKİ ODASI

ŞİİR
Oktay RİFAT

SENARYO
Hüseyin ALEMDAR

[7 Sahne, 32 Plan, 47 Detay, Tahmini Süre 14 Dakika]

1 Haydarpaşa Garı Dış/Akşam

Ankara'dan gelen mavi tren gara girer. Trenler, trenler...

2 Haydarpaşa Garı İpek – FGR İç-Dış/Akşam

Alacakaranlıkta garın yolcu kalabalığı... Koşuşanlar, banliyölerden inenler binenler. Mavi trenden inen yolcular. Kamera kaykaylı bavuluyla trenden inen İpek'te kalır, omzundaki çantayla sağa sola bakılmaktadır. Elinde Orhan Pamuk'un "Kar" romanı vardır, son okuduğu sayfasına ayrıca ilâştirerek romanı çantasına koyar. Gözleri uyukulu, yüzü yorgun gibidir (YP). Kalabalığa karışırçasına şehir hatları vapuruna yürür ve kaybolur.

3 Vapur İpek – FGR Dış/Akşam

İpek'in dalgın bakışı ve vapurun hareketiyle dalgalar yakamoz yapar. Vapur ışıklı karanlığın içine saplanır gibi kaybolur.

4 Otel Önü İpek Dış/Akşam

İpek, elindeki kaykaylı valiz ve omzundaki çantayla otele doğru yürür. Otel... Attilâ İlhan şiirlerinde geçen koyu ve kuşkulu akşam yerini geceye bırakmak üzeredir, İpek'in otele yürüyen resmi yavaşlayarak donar ve resmin üzerine filmin yazıları düşer.

5 Otel/Resepsiyon İpek – R. Görevlisi İç/Akşam

İpek kaykaylı bavulunu koltuklardan birine yaslar ve sol omzuna astığı çantasıyla resepsiyona yürür.

İPEK

Boş odanız var mı?

İpek ve R. Görevlisi bir an göz göze gelmiş gibi olur.

R. GÖREVLİSİ

Sanırım öğrencisiniz. İki yataklı bir

odam var sadece.

İpek ve R. Görevlisi farkında olmadan roman ve filmdeki Anayurt Oteli sahnesini yaşar gibi olurlar bir an. Kısa sessizliği İpek'in sesi bozar.

İPEK

Kim ki kitaplarda yaşar öğrenci değilse nedir ki!

[Geçme]

6 Otel Odası İpek – Hayaldeki Genç – R. Görevlisi İç/Gece

R. Görevlisinin İpek'in kalacağı odayı gösterip çıkmasıyla birlikte görevlinin gölgesi hayali bir gence dönüşür. İpek'in hayalindeki şairdir bu genç; tıpkı "Kar" romanındaki Şair Ka. İpek yataklardan birinin üzerine çökmüştür ki, Genç'in ete kemiğe bürünmesiyle odadaki ikinci yatak bu kez kitap dağına dönüşür. İpek'in çok yüzlü eli çantasından Kar'ı çıkarıyor (YP). İpek de Genç de iki yataklı odalara şiir yorgunu.

İPEK

İnsan burada yaşamayı değil ölmeyi ister ancak!

GENÇ

Gerçek şiir mutluluğu bozar mı demek istedin!

İPEK

Hayat bizi mutsuz etmek için var, şiir değil...

GENÇ

O zaman sus ve şiire saklan, kitaplara.

Birlikte susarlar. Kitap dağı yerli yerinde kalır, Genç kaybolur.

7 Otel Odası İpek – R. Görevlisi İç/Gündüz

Kamera kitap dağı dağımlığı içindeki İpek'ten açılır. Bütün kitaplar bir gecede tek tek okunmuş gibidir. Gelişigüzel yatağın üzerine bırakılmış kitaplar rengârenk post-it kâğıtlarla okunup süslenmiş gibi adeta. Günün ışmasıyla birlikte her kitap iç ses konuşacak gibidir. Birkaç kitabın kafa sesi odayı ıştır:

1. KİTAP

Dün gece, sözcük sözcük bir kitaba dönüştü bedenim.

2. KİTAP

Yaşama rağmen umut içinde öleceğim!

3. KİTAP

Gündüz gece sözcükleriyle yazılabilir ancak.

4. KİTAP

Ateş etmeyin, tüfekler dolu!

Kitap ve yazarların kendilerini takdim etmeleri bir resmigeçide dönüşecekti ki R. Görevlisi'nin kapıyı tıklamasıyla büyü bozulur. "Gel" sesi duyulmadan kapı kendiliğinden açılır. R. Görevlisi'nin dün gece özenle hazırladığı oda bu oda değildir. R. Görevlisi'nin yüzünde tarifsiz bir şaşkınlık (YP).

R. GÖREVLİSİ

Özür dilerim. Umarım rahatsız etmedim, bu saatte uyandırmanı söylemiştiniz.

İPEK

Çok az yaşadım! İzin verin biraz daha uyuyayım.

R. Görevlisi ne söyleyeceğini şaşırır.

R. GÖREVLİSİ

Bii.. bilemem. Aşk, pardon bu hayat sizin!

Tam kapıyı usulca kapatıp gidecekti ki dün gece İpek'e kitaplarla birlikte eşlik eden Şair Ka bakışlı Genç aralık kapıdan girer. İpek'e söz vermiş gibi onu bir şiirle

Selma ÖZEŞER

BELLEK

unutursa bir şehir
teninde gezinen dokunuşunu o şuh dudakların
kırmızı da ölür son tren de gider

evlerde uzun soluklu bir akşamönü
her şeyde bir intizam
uzak, silik bir iz
dolanır loş koridorunda bir ileri
hep gerisin geri
yorulur insan

kimsecikler olmaz
kimse duymaz karanlığın sesini
durmaz bu şehir sevdiklerin durmaz
büyürken içinde gölgelerin büyüğü
terk edilmiş sokak belleğin

tütün rengi son fotoğrafın kıpırdanışı
yanılır saatler büsbütün
başlatmaz ince ağrıyı yeniden

*ah! ne zaman üç çocuklu bir kadın görsem
içimde hep o yoksul korku*

Temmuz 2016

uyandıracak gibidir. Kitaplardan, şiirlerden çıkıp
gelmişçesine incelik ve zarafet içinde yatağının ucunda yarı
uykulu oturmakta olan İpek'in dizleri dibine çöker,
dudaklarından dökülen şiir bir günün bir gecenin özetidir
adeta. Etkileyici sesin odaya hâkim olmasıyla birlikte İpek,
Genç ve kitaplardan oluşan resmin üzerine filmimize adını
veren Oktay Rifat'ın şiiri düşer. Renkli olan resim yavaş
yavaş sepya rengine dönüşürken "Bir Otelin İki Odası" adlı
şiir de görüntüyle birlikte kıta kıta yavaşlayarak kararmaya
dek ekranda akar.

BİR OTELİN İKİ ODASI

Benim gibi çay pişirir sabahları elbet
Günlük yolculuğuna çıkmadan evvel,
Nece konuşur, kim bilir?
Uzak bir memleketten gelmiş olmalı.

Ayak seslerini dinlediğim olur.
Şarkı söyler kendi kendine bazan.
Derim: Şimdi arka üstü yatmakta,
Bilirim şu an sıkılmaktadır.

Ve onu düşünerek uyuduğum geceler
Üstünü örterim rüyada.
Acap o da beni düşünür mü,
Benim onu düşündüğüm gibi?

Bir dost ki benden habersiz yaşar,
Çıksa üzülrüm odasından.
Zayıf yüzlü ve çelimsiz bir çocuk
Komşum herhalde iyi insandır.

Beytullah KILIÇ

İŞİĞİN İLİK HACMİ

Tamam, ruhî böceğim
Çekirge gerdanlarında başlasın gece çalgısı
Bak burada soyut elimizle kıvırdık siperimizi

Araba şavkında düğün kuran böceğin
Ambulans sireninde cenazesi kalkar
El açın bulutlara
Önce avuçlarınız doysun
Kademe, derece ve bilumum haşerelerden uzak durunuz
Düşünüz demirbaş
Bir şans daha verin sivrisineklere
Dişil aşklarında doğru damarı buluncaya kadar
Bir şans daha
Çatlayan her damara
Ağızların boş küreğini saplayın

Sıkmayın canınızı
Her patlıcan okşamaya gelmez

Siz hangi at gözlüğünün pilotuydunuz?

Engin HAMAMCI

YOKLUĞUN YANKISI

sıkıntının kalp kapağında bekledim
almadım kimseleri külün matemine
iki dilek arası geçerken günler
sesini özledim uzun uzun
şimdi som arzulara ev sahibi
hırs duvarlarına yabancı kalbim

vardiya değişimi sisler içinde bekledim
sokak dolusu çocuk inerken akşamın bağına
bahçede kuyu, suyunu sevdi
akasya ağacı tiril tiril giyindi
kedi sütünü içti
deryâdil sızım geceye adını çizdi

yokluğun yankılandığı yokuşta bekledim
kuşluktu, sustum çiseleyen yağmuru izledim
uçurum kenarında yaşın dünyayla akran
günbatımı kusuyor yakasından mesafeleri
eksiğim, uzanmıyor harfler kimsesizliğime

kurduğum hayalin kapısında bekledim
içimde arabesk bir şarkının gurbeti var
eskicinin yolunu gözlediği hevesler
yine mandal olacak balkonuma
hiç cevaplanmayacak soru gibiyim bugün

gündem değiştiriyor yine aşk!

Ağustos 2016

GERÇEĞİ DELİLİKTE ARAMANIN ŞİİRİ

Naci BAHTİYAR

Deli Dolu

Ben dövülen kedileri severim tinerici bir çocukla
onlar için büyütürüm göğsümü.

Dışarıyı unuttur kravatlı adamlar
nefesleriyle yakmışlar tenimizi
onların dünyası var, bizim sancılarımız
yağmaladılar senin için ayırdığım akşamı.

Yakasız gömleğimde rüzgâr, görünür olduk
artık sakladığım silahı alır çıkarırım.

Sabah olmak üzere, kuşlar yeni uyanmış
iş yerleri canavar, dünde kalan ter soğuk
hâlâ sımsıcak durağa koşan kızlar.

Kime baksam, her biri aldatılmış
jiletten ince durdukları kıyı, sonrası karmakarışık
oradayım, beni alıp götürür yumruğumun yemini.

Bir pazar yerindeyiz, halkların çılgılığı kadarız
sevgilim kirazlardan öğrenmiş güzel olmayı
gövdesi köpüren deniz, gözleri ovada güneş
yanağında günlerin bıraktığı iz
saçları dağılmış hayat denen kargaşada
ilk sevişmemizdi çıktığımız yolculuk.

Kendi kendine söyleniyor susturulmuş birisi
yıkacağı çok devler var, yüzünü koyuyor ortaya
çektığı acıya inanıyor, birlikte geçiyoruz korkuyu

Dünya 2014

Veysel Çolak, *Şiiri Özlüyorum* Dergisi, Mart-Nisan 2016
Dünyaya Bir Karşılık, Hayal Yayınları/ 1. Baskı, Mart 2016

Veysel Çolak şiirine dışarıdan bakıldığında bile sosyaliteden uzak olmadığı, insanın yaşam alanını ilgilendiren her şeyin şiire konu edildiği görülecektir. Yukarıda aldığım “Deli Dolu” şiiri de sosyolojik imgelemi ağırlıklı, toplumun yansıması (mimesis) olan bir yaratıdır. Retorik anlamda da güçlü yönleri olan bir şiiri dilimin döndüğünce irdelemeye çalışacağım.

V. Çolak’ın kedileri çok sevdiğini biliyoruz. Amacım felinolojinin bilimsel yöntemiyle konuyu irdelemek değil elbette. Şiirin nesnesi olan kedilergeçmişte şiirlereizlek olmuş, izlek olmaya devam ediyor ve gelecekte de devam edeceğe benziyor. Şiirlerinde kediye olan tutkunluğunu dile getiren Nazım Hikmet, Necip Fazıl, Melih Cevdet Anday, Oktay Rifat, Orhan Veli, Asaf Halet Çelebi, Behçet Necatigil, Özdemir Asaf, Haydar Ergülen, Nilgin Marmara... şairlerden bazılarını sayabiliriz. “Uyuşamayız, yollarımız ayrı; Sen çiğercinin kedisi ben sokak kedisi;” (O.Veli) , *Su başında durmuşuz/ Su derin/ Çınar ulu/ Ben şiir yazıyorum/ Kedi uyukluyor* (N.Hikmet), *Kedim, ayak ucunda büzülmüş, uyumakta; / İplik iplik sarıyor sükütu bir yumakta, / Hırılhırıl / Hırılhırıl* (N.Fazıl), *Evler kedisiz yetim, sokaklar kedisiz üvey sayılır, ben budalasıyım aşkın / Beni de boynu ıssız kedilerden sayın, nasılsa ağzım var dilim yok* (Haydar Ergülen), *Kimdi o kedi, zamanın / eşyayı örseleyen korkusunda / eğerek kuşları*

yemlerine,/ bana ve suçlarım dolanan? (Nilgün Marmara), *Neden kedi seven / Bir insan/Olduğumu/Biliyorum da / Kedisiz ve sevgisiz / Getiriyorum / Yaşadığım günlerin / Yaprak dökken sonunu?* (Metin Altıok) dizelerini tadımlık dizeler olarak verebiliriz. Çoğu şair kedilerin güzelliğini, sevimliliğini, insana yakınlığını ele alırken V. Çolak dövülen kedilere ve tabii sokak çocuklarına farklı bir bakış açısı getirmek istemiş.

Tinerici çocuklar çoğu yerde hoş karşılanmayabiliyor. Tinericiler suçsuz insanlara attıkları dayak, onları yaralamaları, bir şeyler gasp etmeleri ve hatta bu insanları öldürmeleri nedeniyle pek çok habere konu olmuşlardır. Toplum bu durumateki göstermiştir. Diğer taraftan tinerici çocuklar yaşadığı sosyal ortam nedeniyle suç işlemeye daha yatkındırlar. Bunun sosyolojik ve psikolojik alt yapısını farklı meslek grupları inceleyip soruna çözümler sunabilirler. Siyasi mekanizma da buna çözüm sunabilir ancak siyasi konjonktür burnunun ucunu göremeyecek durumdadır. Bu konuda V. Çolak farklı pencereden, tinerici çocukların penceresinden bakmaktadır olaya. Belki de bize yansımayan şeyleri şair duyarlılığıyla görmüş, şiirine konu etmiştir.

Ölüm soluyan çocukların suça meyilli olmasının sorumluluğunu büsbütün onlara yüklemek haksızlık, vicdansızlık olur kanaatimce. Başta aile olmak üzere arkadaş ve akraba çevresi, mahalle, okul, devlet, ben, sen, öteki... kısaca toplumda yaşayan herkesin öyle ya da böyle sorumlu olduğu akıldan çıkarılmamalı. “Ben dövülen kedileri severim tinerici bir çocukla” dizesinde şairin tinerici çocukla birlikte dayak yiyen kediyi sevmesi insani bir durumdur. Bu dizede kedinin tinerici bir çocuğa ait olduğunu ve birlikte dayak yediğini de anlayabiliriz. Dövülme sebebine hiç girmemiş olması, ipuçları vermemiş olması sebebinin olmadığı anlamına gelmez. Dövülen ikili arasındainsan-hayvan ayrımı yapmamış. Her ikisine de bir göz ile bakmış. Bu duyarlılığı, onları koruma içtenliği “onlar için büyütürüm göğsümü” dizelerinde vücut bulmuş. Ayrıca Veysel Çolak’ın bilinçaltında yatan, çocukluğunda yemiş olabileceği dayanın da yüzeye vurması şeklinde düşünülebilir. Belki de dayak yiyen çocuk gerçekte V.Çolak’ın kendinin yerine koyduğu bir çocuktan başkası değildir. İşin içine kedi de girince resim daha da tamamlanıyor gözümde. Göğüs büyütme şairin onları beslemek, korumak, tehlikelerden uzak tutmak anlamındaki kullandığını görüyoruz.

*Ben dövülen kedileri severim tinerici bir çocukla
onlar için büyütürüm göğsümü.*

*Dışarıyı unuttur kravatlı adamlar
nefesleriyle yakmışlar tenimizi
onların dünyası var, bizim sancılarımız
yağmaladılar senin için ayırdığım akşamı.*

Kravatlı adamları makam sahibi, söz ve yetkisi olan kişiler olarak almamız. İnsanların her ne kadar yetki gücü olsa da dış dünya ile olan bağının zayıflığı, dış gerçeklik ile ilişkilerinin kopukluğu, çoğu zaman yanlış kararların alınmasına sebep olabilir. Bu durum tende yanma şeklinde kendini göstermektedir

Nefes, Aşık Edebiyatı nazım çeşitlerinden biridir. “nefesleriyle yakmışlar tenimizi” dizesini bu anlamda düşünmek uzak duruyor şiire. Nefes’in diğer anlamı, “söz”dür. Şiirdeki asıl anlamı budur.

Ten yanması, deri altında yanma hissidir. Vücutta karıncalanma ve uyuşma şeklinde kendini gösterir. Şaire göre tem yanmasının nedenikravatlı insanların söz ile gerçekleştirdikleri rahatsızlıklardır. Bu durum olanlarda ten yanması olarak görülmektedir. Nefesleriyle yakmalarını, alınan kararlar, kullanılan yetkiler ve söylenen kötü sözler şeklinde yorumlayabiliriz.

Kravatlı adamların ayrı dünyalarının, ayrı yaşamlarının, dışarının ise sancılarının olması iki sınıf arasında bir kopukluğu, farklı düşünceyi, yaşantıyı, çelişkiyi ifade etmektedir. Sancıların asıl sebebinin kravatlı adamlar olduğu açıkça durmaktadır şiirde. Şairin *adamlar* şeklinde hitap etmesinden,kravatlı adamlara karşı mesafeli durmasını anlayabiliriz.

Yağmalamak bir malı, eşyayı, yeri her türlü çalma eylemini uygulamaktır. Genellikle olağanüstü durumlarda görülen bu eylemlilik gayri insani bir durumdur. Ancak şairin çalınan şeyi bunlardan biri değil. Sen diye hitap ettiği kişiye, muhtemelen özel biri, ayırdığı zamandır. Zaman, insan yaşamında hiç olmadığı kadar önemli bu süreçtir. André Gide: Zamanı ve sözleri dikkatsizce kullanma, ikisi de geri alınmaz, demiş. Onun için ayrılan zamanı yağmalanması V. Çolak'a ağır gelmiş.

Yakasız gömlek genellikle kefen olarak bilinir. Şiirde bu anlamda kullanılmamış yakasız gömlek. Bildiğimiz gömlek, giysi anlamında kullanılmış. Şairimizin zaman zaman açık renkli, yakasız gömlek giydiğini biliyoruz. Bu tür gömleklerin içinde kendinden daha emin, göz önünde hissettiğini, daha sağlıklı düşündüğünü anlayabiliriz. Şair, kendini ön plana çıkarmış. Göstermek istemiş kendini. Yek başına bir ordu komutanı gibi duruyor sanki. Görmeyenin kim/ler olduğunu, kimlere görünür hale geldiğini de öğrenebilseydik iyi olurdu. Görünür hale geldikten sonra bir alt dizede *"artık sakladığım silahı alır çıkarım"* nidası birine olan hıncını, öfkesini, intikamını almak istediği şeklinde okumalıyız. Bir şairin şiirden başka silahı olamaz. Şiir şairin en güçlü silahıdır. Silahını alıp çekeceğini bir üst öbekteki dizelerde de sezmiş olmalıydık. Muhtemeldir ki silahını doğrultacağı kişiler, nefesleriyle tenini yakan, onun için ayırdığı zamanı yağmalayanlardır. Zorlama bir çıkarım olsa da, şairin kravatlı adamlarla olan ilişkisinden önce de bir silah sakladığı sonucuna ulaşabiliriz. Biz toplum olarak silahı severiz. Şairin memleketinin Rize olduğunu da düşürürsek resim daha netleşecektir.

*Yakasız gömleğimde rüzgâr, görünür olduk
artık sakladığım silahı alır çıkarım.*

*Sabah olmak üzere, kuşlar yeni uyanmış
iş yerleri canavar, dün de kalan ter soğuk
hâlâ sınısıcak durağa koşan kızlar.*

Şairin, içinde bulunduğu durum ile sadece gündüz değil gece de cebelleştğini, bu düşüncelerle hemhâl olduğunu öğreniyoruz. Bu saatlerde kuşların yeni yeni uyandığına tanık olmuş şair. İnsana ait bir özellik olan uyanma (teşhis) kuşlara yüklemiştir. Kuşlarla birlikte iş yerlerini canavara benzetiyor. Canavar iş yerlerinin de uyandığını, canavarlığının sebebinin emek ile ilgili bir durum olduğunu, çalışanın emeğinin karşılığının verilmediğini anlıyor. Şair, Hz. Muhammed'in, "İşçinin alınını terinin kurumadan ücretini ödeyiniz." sözüne gönderme yapıyor. Ücreti ödenmeyen kişilerin de cinsiyeti, yatağının sıcaklığı ile durağa koşan kızlar olduğunu görüyoruz. Şair, alın terinin soğuması ile durağa koşan kızların sıcaklığı arasında tezatlık oluşturarak söylemek istediğini oldukça güçlendirmiş. Hâlâ belirteci önemli bir rol üstlenmiş. Sıcaklığın ve koşuşturmanın devam ettiğini *"hâlâ sınısıcak durağa koşan kızlar."* dizesinde anlayabiliriz. Bu dizeyi ikili okumak mümkün: Birincisi, kızların sıcakkanlı olması, insani ilişkilerinde sıcak olması şeklinde; İkincisi, yataktan yenice kalkıp apar topar koşturdukları için hâlâ yatağının sıcaklığını yitirmediği şeklinde düşünebiliriz. Şiire yakın olan anlamı ikinci okumadır. Şairin, yatağının sıcaklığı ile koşan kızlara duyduğu yakınlığı, onlarla ilgilendiği anlamını çıkarmadan da edemedim.

Bu karmakarışık, koşuşturan insan kalabalığının *aldatılmış* olduğunu, ilerledikleri yerin jiletten ince ve keskin olduğunu

düşünmektedir şair. Jilet hem bir keskinlik kesinlik hem de tehlike bildirmektedir. Bu tehlikenin inandırıcılığına katkı yapmak için "oradayım" diyerek kendini şahit gösteriyor. Tüm bu kötümser tabloya bir hınc, öfke duyuyor. Durduğu yerin, yani taraf olduğu yerin olumsuzluğa maruz kalanların, haksızlığa uğrayanların yanı olduğunu görüyoruz. Olumsuz koşulları yaratanların, şiirde sözcük olarak geçerse de patronlar, belki de onların temsilcileri olan *"beyaz yakalılar"*, emeğinin karşılığı ödemeyen veya zamanında ödemeyen *"canavar iş yerleri"* olduğunu da çıkarmak mümkün şiirden. Olumsuz koşullara maruz kalanların özelde *kızların*, genelde *aldatılmış insanların (kime baksam)* olduğunu söyleyebiliriz.

*Kime baksam, her biri aldatılmış
jiletten ince durdukları kıyı, sonrası karmakarışık
oradayım, beni alıp götürür yumruğumun yemini.*

*Bir pazar yerindeyiz, halkların çıktığı kadarız
sevgilim kirazlardan öğrenmiş güzel olmayı
gövdesi köpüren deniz, gözleri ovada güneş
yanağında günlerin bıraktığı iz
saçları dağılmış hayat denen kargaşada
ilk sevişmemizdi çıktığımız yolculuk*

Pazar yeri bizim gibi toplumların vazgeçilmezidir. Bir pazar yerinin portresi o yörenin portresine benzer, o yörenin genel özelliklerini temsil eder. Hal Kanunu'na göre yasaklansa da, ürünü satmak, müşteri çekmek için yüksek sesle bağırırlar da pazar yerinin vazgeçilmezlerindedir. Yöre ürünlerinin dizilişi, sunumu, otantikliği, renkliliği, görsel öğelerin hoşluğu da göz doldurur.

Pazar yeri deyince E. Cansever'in Mendilimde Kan Sesleri şiirinin bir bölümünde geçen *Gördün mü bak /Dağılmış pazar yerlerine benziyor şimdi istasyonlar /*

*Ve dağılmış pazar yerlerine memleket /Gelmiyor içimden
hüzünlenmek bile /Gelse de / Öyle sürekli değil dizelerini
anmadan geçmeyelim istedim. Sosyolojik resmin en güzel
örneklerinden biri diye düşünmüşümdür bu şiiri.*

Sondan bir önceki öbeğe geçmeden V. Çolak'ın Pazaryeri İzlenimleri* adlı şiiri ile desteklemek isterim bu yazıyı. *Bugün pazara gittim, bağırın bağırana / rengârenk sesler. Domatesler süslenmiş /patlıcanlar erotik, kalçası geniş enginarların /kız dudağı çilekler, ayvalar da terlemiş.*

Çılgılık, acı ve üzüntü duyanların, feryat edenlerin yaptığı haykırıdır. Halkların çılgılık atması onların zor durumda kaldığını, üzüntülü ve acı içinde olduklarını gösterir.

Güzel olmayı görünüşte olduğu kadar huy güzelliği olarak da okumalıyız. Bir pazar yerinde eğer köpüren denize benzeyen bir şey arasaydım buna karnabahar derdim. Veysel Çolak'ın güzelliği kirazlardan öğrenen sevgilinin gövdesini köpüren denize, gözlerini ovadaki güneşe, gamzeyi yanağında günlerin bıraktığı ize, saçlarını hayat denen kargaşaya benzetmesi görseğinin şiirde de ne kadar önemli olduğunu gösterir.

Denizin gövdesi olmaz, insanın gövdesi olur. Güneşin değil, insanın gözleri olur. Üst üste teşhis yapılmış. Köpürmeyi sevgilinin biraz sınırlılığına, kızgın olmasına bağlamalıyız. Saçlarının dağınıklığını iş yoğunluğuna, bu uzak ihtimal gibi dursa da, biraz da ev rahatlığınadikkat çekmiş olabilir.

Sevişmeyi şiire izlek olarak almak yeni bir şey değil elbette. Sevişmeyi yolculuğa benzetmiş şair. Bu yolculuğun bir başlangıcının ve bitişinin olduğunu söyleyebiliriz. Yolculuk ve sevişme izleşine gelmişken söz Ataoğulları'nın Bir Yolculuktan şiirini anmak gerekir. *Bir yolculuktan bu ve yolun sonunda /Ulaşmak istediğim kendimdi /Yalnızlığımın parmak izlerini /Bırakarak geçtiğim yollara / İçimde gitmek mi kalmak mı duygusu / Tenin seslenirken tenime / Ve çekerken beni*

YILDIZLAR

Ben geceyi
Gündüzden çok severim
Karanlık ve sessiz olur
Korkulur geceden
Ben de korkarım
Gecenin heybetinden
Yalnızken

Yalnız değilsem
Hadî gel
Oturalım bahçede
Sayalım yıldızları
Bakalım eksilen var mı dünden
Sağa kayanlar senin
Sola kayanlar benim

Kayan yıldızın öldüğünü düşünür
Üzülürüm
Sayınca yıldızları
Eksik çıkmazsa
Ölenlerin yerine
Yeni yıldızlar doğmuş derim
Sevinirim...

İstanbul, 10.10.2016

derinliklerine /Gözlerinin yeşil uçurumu. Bunca kargaşa ve yolculukta(!) saçların dağılması mümkün değil elbette.

*Bir pazar yerindeyiz, halkların çılgılığı kadarız
sevgilim kirazlardan öğrenmiş güzel olmayı
gövdesi köpüren deniz, gözleri ovada güneş
yanağında günlerin bıraktığı iz
saçları dağılmış hayat denen kargaşada
ilk sevişmemizdi çıktığımız yolculuk*

*Kendi kendine söyleniyor susturulmuş birisi
yıkacağı çok devvar, yüzünü koyuyor ortaya
çektığı acıya inanyor, birlikte geçiyoruz korkuyu*

Susturulmak, bir kişinin konuşmasını önlemek, susmasını sağlamak, söz söyleyemeyecek duruma düşürmek demektir. Susturulmuş biri ya da susmak zorunda kalan kişi konuşamaz ancak kendi kendine konuşabilir, söylenebilir. Bir iç konuşma yaşıyor susturulmuş olan kişi. İç konuşmayı insanın kendi kendini rahatlatması,deşarj olması olarak görmüşümdür. Bu tür konuşmanın ikinci bir kişisi, şahsı yoktur. Öznesi de nesnesi de aynı kişidir.

İkinci dize şairin hafif rötüşundan geçmişe benziyor. Şiir sonunda adını verdiği dergide *devler*, kitapta ise *dev* şeklinde yazılmış. Şairin ne düşünüp de bunu yaptığını bilemem. Fakat-*lar* çoğul ekini atması devlerin önceleri çok, sonraları ise az olarak mı düşündü de buna gerek duydu? Bunun tersini de akla getirebiliriz. Her ikisinin de, dergi ve kitabın, yayımlanma tarihi aynı gibi. Derginin tarihi Mart-Nisan 2016; kitabın 1. basım tarihi Mart 2016.Son hali kitaptaki gibi yani *yıkacağı çok dev var...* şeklini kabul ederek ilerlemek istiyorum.

yıkacağı çok dev/ler var dizesini okumak için dördüncü

HÜZNÜ GÜLEREK ANLATMAK

senin canın çiçeklerle bir
senin canın çiçeklerden güzel

bu tını tanıdık arifelerde ve cenazelerde dinlenir
bu ah tanıdık çünkü geçmiş hep ahtır

senin canın suyun canı
senin canın yazın gecelik giyen dut ağaçları

bu kirlenişte gürültüler var
bu gürültülerde çok kirlenmiş

senin canın şehir görmüş yaban hayvanları
senin canın şehirden çok korkan güzel hayvanlar

bu ellerinde yavan kokan bir beyazlık var
bu ellerinde bir kumaşın yumuşaklığı

senin canın düğün öncesi heyecanı
senin canın düğünde gazoz içer

bu üveylikler benim üşüyen omuzlarım
bu şaşkınlık senin erken ölen tanıdıkların

senin canın bebeğin yumuk ağzı
senin canın kedinin şiir nazırlığı

bu yaşam senin ağdalanmış sitemlerin
bu hayaller bizim en güzel abilerimiz

öbekteki *iş yerleri canavar* dizesiyle okunduğunda dev/ler'in ne olduğu tespit edilmiş olacaktır. Kültür endüstrisini yaygınlaştırankapitalizmin canavar halinden başkası değildir.

Yüzünü koyuyor ortayadizesi, gerçek yüzünü göstermek anlamında okumanın doğru alacağı kanısındayım. Gizli saklı bir düşüncesinin olmadığı anlamında kullanılmış. Susturulmuş olmak,şiirdeki anlamına uzak ihtimal,düşünce suçuna da işaret ediyor olabilir. İnanmak, bir şeyi, bir kişiyi doğru kabul etmektir. Ondaki kuşku duymamaktır. Varlığına, doğruluğuna inanmaktır. Çekilen acının doğruluğuna inanmak ancak bir dervişin edeceği kelamdır. Acının doğruluğuna ne kadar inanılsa da bu acıyı çeken herkeste bir korku da yok değil. Birlikte çekilen acının hafiflediği de keşfedilmiş olmalı.

Şiirin başlığının "Deli Dolu" olması bana delilik ile ilgili Bacon'un sözünü anımsattı: "İnsanın doğasında akıllılıktan çok delilik vardır." Deli olmak aklını, akli dengesini yitirmiş olmak,mecnun anlamlarında kullanılsa da ben bu şiirdeki anlamının sıradan olmamak, farkındalık yaratmak, farklı pencereden bakmak anlamında kullanıldığını düşünüyorum.Bir insanın deli yanının olması onu sıradanlaşmaktan uzak tutar. Deli Dolu olmak toplumun aykırı gözleridir, sözleridir. Bu gözler de, sözler de şairimizde mevcuttur.Gerçeği delilikte aramanın, görmenin, söylemenin şiiridir bu. Akıllı olmanın koşulu toplumdaki farklı yere bakmaktır ki bu da sıradan toplum nezdinde deli olmanın ön koşuludur. Bu şiirde şairin amacının okurda farkındalık yaratmak, onu bu yönde düşündürmektir. Bunu da fazlasıyla başarmış.

Son söz: Veysel Çolak şiirinde dövülen kedilerden başlayan kurgu sosyolojik imgelemin ağır bastığı bir yapıya kavuşmuş.Sosyolojik imgelemi en iyi kullanan şairlerimizden biri demekte bir sakınca görmüyorum. Bunu yaparken de kişisel efsaneden faydalanmış elbette.

Sema ENCI

ÜZGÜNLÜK RİSALESİ

tutanaklara geçen hayvan eşkâliyizdir
organların yağmurca düşüp
otların bitmediği topraklarda.
kurşuna dizdiğimiz kendi künyemiz
sıkı sıkıya tutamayıp düşürdükümüz.

akbabaları doyurmaktan gelen bir adem
kuyuların çukurlara evrildiği bir zamanın hakikatidir elbet
ve ölmeyi hatırlatan bir at ölmeyi hatırlatacaktır
imkanı mümkün kırılmalar
üfleyp soğuttuğumuz gecenin ateşi
henüz dokuzuncu köyden çıkmıştır.

sırtını apoletlere dayamış
çölün kadrini bilmeyen bir kalabalıktır dünya
ve şeriat annelerimizin sızılı parmağı.
bütün fotoğraflardan kendimizi çıkarıp alsak
bir nebze mutluluk.
izini çıkarıp attığımız bütün anılar
taze ekmek kokusu kadar özlenen bir yabancılık
kapılara bırakıp kaçma isteği uyandırır içimizde.

bütün çıkışlar tutulmuş sesler susturulmuştur
soğuk banka vezneleri açılığında sokak
bağıra çağıra türküye şarkıya.
terkedilmiş mutfak üzgünlüğü ellerimizde
kalakalmışlığın sarsıntısıdır kaybolmayan özlem
uçan bütün şeylere.

5 Ekim 2016

Hakan YIRIK

ZAMAN

gemilerim dünyanın derdine yanaştı
oysa gül alıp gül vermek isterdim
kuytulara cenk ölüme aşk çektiğim
anların bıçaktan kahkahası kaldı

yüz yıl gerdiler deriden bir acıyı
tarih and gayb! long before the steam
kara bir sezgiydim kargıştı işittiğim
usulca hayata kaldırdı beni güneşin tayfi

sözümde tavsama öte geçemeyince aşktan
insana bulandı nehir eprimede beyaz mintan
sessizlik öptürdüm gürültünün aynasına

unutuşun tırnaklarını iştahla biledi feveran
hilkatın saatine ayar oldum kızlar kolunda
sen üzengideki sabır ol gel göğsümde sınan!

Hasan VAROL

MEKTUP

Dursun Köse'ye

Burada güneş bizi ısıttıkça sen geçersin aklımdan
Şimdi Akdenizde olmak varken, Tayvan'da olmak.
Kış bitti deriz birkaç gün sonra, biter ve
Gelincikli bir yaz serilir altımıza.

Sonra, Akdeniz çağırır, kıyıda zambaklar
Coşan köpüklerde gezinir kalbimiz
Denizle bir yaz düşü gören
Çoluk çocuk koşarız kıyılarına...

Geçmiş, düşlerde kaldı; gezip gördüklerimiz
göz alabildiğine seyrettiğimiz kıyılarını. Bu deniz,
çırpınır dalgalarıyla, üzgündür şimdi
Dursun yok diye, üzülür kardeşin.
Gel, Akdenizliyiz!

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI

XIV. TUNCELİ YAZITI

üç
kızım
beş
oğlum
oldu
bir
kızım
iki
oğlum
öldü
gelinimi
torunumu
gördüm
şimdi
öldüm

patladı
davulun
gönü
durmadı
kınında
kılıç
ne çok
çocuğu
arşa
erdi
memleketimin
ne çok
yeli
dindi

böyle olsun istedi Gök Tengri

RÜZGAR ÖĞÜDÜ

Mehmet GİRĞİN

Her dergide şiir yayınlayan arkadaşlar kaleye bayrağını dikmiş
komutanlar gibi hissediyorlar, ya o bayrak değil don ise. Kara
kalene dön.

*
Sabah sadece güneş doğmaz, yeni sözcükler ve yeni cümleler de
doğar...

*
Olanla ne işim olabilir, ben olmazların peşindeyim.

*
Kendimi nerede aramalıyım, kelimelerde mi, kadınların çamaşır
yıkadığı siyah beyaz derelerde mi, küflü aynalarda mı,
çocukluğun aylak zamanlarında mı? Nerede?

*
Evren kaostur, düzendir ve daha fazlasıdır, kafamı bozmayın!

*
ay doğmuş. aşağıya bakmış, dereye, kurbağalara ve mutlu
aileye. yazmış. yaz da mutluymuş. çalılar gibi. nehir demiş ki,
annem güneş olsun, ben yıldız, babam ay olsun demiş. annem
gündüz görünsün, ben akşam, babam gece görünsün demiş. aile
gülümsemiş. baba bir ay var zaten demiş. şakadan kızmış ve
kılıcını çekmiş, bulutu kesmiş. bulut kalptenmiş. ay gerçekten
üzülmüş. bulut ağlamış. güneş ıslanmış, yıldız ıslanmış, ay
ıslanmış. büyükler yaz yağmuru bu geçer demişler, geçmemiş.
şimdi mutluluk sırası kurbağalardaymış.

*
Sen şairsin, bazı cümlelerin arasına ay, bazı cümlelerin sonuna
güneş koyarsın.

*
Şiir şehri küçültmektir.

*
Sesler geliyor sessizlikten...

*
Hiçbir şey söylemek istemiyorum. hiçbir şey söylemek
istemediğimi söylemek istiyorum ama. İlginç.
Kendime bakıyorum göremediğim bir şey var mı diye. Yok.

*
Yeşile yeltenmek, yetememek, yetişememek...

*
Eleştirdiğin şeylere dönüşmek- dönüştüğün şeyleri eleştirmek

*
Orman asıl romanımızdır.

*
Bir şiirimi daha onardım, kapısında, penceresinde ve çatısında
sorunlar varmış.

*
Yaşamak yaşlı bir ağaçtır kuş ağzında...

*
Dalgalar denizin yaramaz, hırçın ve büyümlü bir çocuğudur,
annesinden fazla uzaklaşamaz o, fırtınanın arkadaşısıdır o ve
fırtına fırsattır insana.

*
Sabah uyanıp, güneşte yanıp, bir yerlere uğrayıp, bir şeyler alıp,
bir şeyler bırakıp yürüyoruz, tam karanlığa...

*
Dağlar rüya görse iyi olur diyor.

*
Deli gibi dolaşmak fikrini rüzgâra çıkardım.

*
Çok hafiftir dere kenarları, dere kenarlarında esen rüzgârlar,
rüzgârların içindeki çiçek tozları, çiçek tozlarının içindeki koku,

Dilek BAYRAM

MİMESİS

bir eski zaman fincanı,
oyalı bir yemeni,
akan gözyaşları masumca.
fesatlık düşünceleriyle kavruhan helvanın kokusu,
geçmişin ağır kokusu,
gözlerde, beyinlerde bitmeyen hesaplar.
burası aslında hüzün evi...

Turgut TAN

AKŞAM MAVİSİ

İnsanın kalbine saplanır
İncinen günleri;
Arkada kalan hayal olan
Gençliği görkemli geceleri

Gözyaşların aktığı günler
Olmadı mı yaşantınızda?
Olağandır hayat böyle
İnsan gözyaşlarıyla sığınır geçmişine

Yağmur yağıyor anılar sırlısıklam
Bazıları hüzün yağmurları
Yağmur bu,
Nasıl yağacağı belli mi olur?

Işıklar içinde caddeler,
Güzel Cumartesi,
Kristal yıldızlar, akşam mavisi
Birbiri ardınca...

Sevgidir önemli olan aşk değil
Biri biter, sürer öteki
İnsanı yaşama bağlayan
Hep sevgi.

Ellerim pantolon cebimde,
Yürüyorum
Ay'a baktım gökyüzünde
Benim gibi bir başınaydı o da

kuru ağaç gölgeleri, kuru ağaç gölgesindeki siyah köpeğin
soluğu....

*
Gökyüzü kuşların imzasıyla dolu.
Her görüntü bir tokattır, yüzü olana.

*
Arkadaşlarım kahvaltı hazırlarken ben Sezai Karakoç okudum,
çünkü hepimiz açtık, kimimiz simide kimimiz şiire.

ŞEHVETİN KARANLIĞI

Tinimle zamanı çiz dudaklarına,
bilinçsizce yayılsın bedenime
Ben, karanlığın şehvetinden gövdene
yayılan kayıp mürekkep
Denizin hasret tuttuğu yalın coğrafya,
zihninin ıslak kumaşları
Elmayla bütünle kovuluşumu,
dudaklarından düştüğüm isimle

Memelerinin kokusuyla avut
dünyayı esen rüzgârı
Beni ölümüyle taçlandır tenindeki
yabancı izlerin
Ve dirilt çöle gömülü kalan geceyi
saçlarında uzayan gündüzle
Sevgilim, şehvetim, es bana
içine aksın tüm ölü hücrelerim

Zaman diye seni asıyorum kendime,
dışlanmışken süregelen
Züleyha duysa elindeki tas çatlar
Yusuf'un kaburgalarında
Biz hüznle sevişelim
koynumuzda evler dağılsın çarşafa
Sokağı olmayan yabancılıklar doğuralım
birbirimizin yakınlığında

Sonra günlere saldıralım
seneleri doğuran günlere
Bir yıl yetmiş gün olsun mesela,
ne kısa ömre biçtiğimiz rakam
Sevgilim saçların diyorum hangi rengin sesi
Kırları da çiz kokuna,
ve beni sür zamansızlığına ölümün

SAĞIR ZAMAN DÜŞLERİ

ON İKİNCİ DÜŞ: FETİH

kuyuya eşkâl bilindim hep içimde biriken gölge
düştü ışığın ömründen kuşlara büyüdüğüm dal
o ağaçtan yaş sancıya eğik bir tercüme diyemiyem
yetmedi boşluğun fethine karadan yürüttüğüm sandal

koynumu yontsun şimdi o ölgün, derişip ayrışan yankı
sussam köpüğün ağzında çalkanır belki aksayarak
varsıl dilimden yıkıya kış içre bıraktığım aşkı
seğirir incecik bir sesin yasıyla kağşayan uyak

kayıp bir ışıktır gök, iki kuş arası sürçen mavi
yuvarlandıkça büyür aklında bir taşın ödevi
onca yükünü bir kentin topuklarımda hiçkırır
akıp giderken yokluğa ömrümü taşıran bayır

BİR İNEGÖL MASALI

1.
Göletin kıyıcığında küçük iskele
Sisler içinde parmak kadar deniz feneri
daha gündüzden yanıp söner,
kelebekler konmuş üstüne

Yanaşiyor karpuz kabuğundan gemi
kanatsız bir peri dümeninde
O bize yeriniyor, bizse ona
ıslanmış dalgacıkların köpüğüyle yelkeni

Ne çabuk akşam oldu,
her taraf karardı işte,
bir bir toplayalım eteğine hepiciğini
Yıldızlar suların ışıklı çiçekleri

Yok, olmaz! uykum gelivedi
Şu ağacın altına uzanayım gari
Ay kiraz dallarında annemin yüzü
Ben Onu görüyorum, O beni

2.
O gece bir anka kanat çırpı
göğün sonsuzluğuna doğru
Nuri uyanınca ağladı,
Bedia'ysa zaman sonra
yolculuk sürüyordu

Çıktı!

Kahıt ve Vicdan

roman

Tahir Abacı

İkaros Yayınları, İstanbul, Ekim 2016, 120 s

Çıktı!

Gül Harmanı

hikâye

Tahir Abacı

İkaros Yayınları, İstanbul, Ekim 2016, 116 s

Çıktı!

Bir Zamanlar Anadolu'da

deneme

Tahir Abacı

İkaros Yayınları, İstanbul, Genişletilmiş 2. Baskı: Ekim 2016,
272 s

HAYATA MESEL

geldin akşamdan yüzünü dayadın kapıma
gözlerinde uyku şehirlerden izmirdin
dünyanın kalbi atıyordu bir daha
çiçek toplayan mavi bir işçiydim

parmak izi silinmiş en güzel yolcuydun
paslı kapılar ardına dayanan
çavlanları geçtin uğuldayan yeryüzünü
teninde yağmurun kokusu aldı aklımı çoktan

geldin akşamdan gölgende kalmadı ardından
aklımda çıkmayan en güzel ney sesiydin
nereden başlamasını bilmeyen ben
gerçek misin yalan mısın hayatımda

Volkan ODABAŞ**SABIRSIZ BİR KIŞ İÇİN**

narın utancıyken bu çatlayan kan kokusu
yaşamak soysuz bir iyilikken alınlarımızda
ellerimizde bakımsız ceylan sürüsü
hiç bitmeyen bir umut varken yanımızda
ve yokken ölüm ve acı
sular dökülürken avuçlarımıza
bir başka evrenin çeşmelerinden
bir kışın başlangıcı nedensizken
çocukların gülüşü dururken uzak aynalarda
pencereden gördüğümüz o dalgın deniz
uyanırken her şey sabaha ve aşk
en soylu yalanken bu çağda
ve kalbimiz yürürken atlarını üşüyen ovalardan
ormanı denerken alıcı kuşlar
bizi çağırın ne varsa
bizi bir bir çağırın

hiç unutma ve hatırla:
sabırsız bir kış da nedensizdir

sabırsız bir kış da

HAZİRAN ÇOCUKLARI

Uzun bir hazirandı
erikleri yolarak kaçtı çocuklar
eski yazlar yolcusuydum
ablam yanımdaydı
mavi gözleri yanımdaydı ablamın
kayıslar sulanmış, dutlar olgun
yaşamak içimize sığmazdı

uzun bir hazirandı
birileri ilahları satıyordu haberlerde
birileri hep şehit, hep kahraman
öte yandan ayyyy
denize bakarak yaz gecesinde
sarı bir ıslık çalıyordu

içinde sen olan yılları düşündüm
yüreğimde gezdirdim, yüzün yüzüme değdi
zamanın dışındaydın, yersizdin şimdi
belki artık sen bile değildin
kış geçer, bahar başlar
aşk yalanı yıkar, tertemiz yapardı

uzun bir hazirandı
ummadığımız anda ölüm gelirdi
ablamin mavi gözlerini, sesini alıp giderdi
yiterdi erik çalan çocuklar
filizkırın fırtınası başlardı ağaçlarda
denize gece düşerdi

uzun bir haziran sabahında yeniden
ölüler gider, diriler gelirdi

Nihan İŞIKER**ANLA**

Yerin boş diyorum
Susuyorsun
Özledim diyorum
Geçip gidiyorsun
Birazcık dur
Gitmek fiilini çektirme bana
Kal diyorum işte
Anlasana

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Produksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA		
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.org), şiir ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.